

РЕШЕНИЕ

№ 603

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100509652 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20108077 от 28.04.2021 г., по гр. д. № 6904 /2019 г. по описа на СРС, I ГО, 50 състав е признато за установено в правоотношенията между М. В. К., ЕГН *****, с адрес: село Ш., община Кюстендил, ул. ***** и Д. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ***** 77, че Д. В. М., ЕГН ***** дължи на М. В. К., ЕГН ***** сумата за която е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 15.11.2018 година, издадена по ч.гр.дело № 64086/2018 година по описа на Софийски районен съд, а именно сумата от **2400,00 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от деликт, изразяващи се в претърпени загуби от сторените от ищцата разноски за заплащане на адвокатски хонорари - по Договор за правна защита и съдействие 434109/09.05.2017 година за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за защита по НОХД № 552/2017 година по описа на Районен съд – Кюстендил в размер на 1200,00 лева и по Договор за правна защита и съдействие 434112/05.01.2018 година, за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за защита по НОХД № 2105/2017 година по описа на Районен съд- Кюстендил в размер на 1200,00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 24.08.2018 година до окончателното ѝ изплащане.

С решението е осъден Д. В. М. да заплати на М. В. К. сумата на сторените разноски в общ размер на 1261,00 лева, от които – за заповедното производство по ч.гр.дело № 64086/2018 година по описа на Софийски районен съд – 598,00 лева, и за исковото производство по гр.дело № 6904/2019 година по описа на Софийски районен съд – 663,00 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ответника пред СРС – Д. М. като се излагат доводи за неправилност на същото. Решението било необсновано, постановено без обсъждане на събраните по делото доказателства. Поддържа, че лицето, което не е било конституирано като частен обвинител в наказателното

производство няма право да претендира разносните по реда на чл. 45 ЗЗД. Освен това, счита, че не е налице причинно-следствена връзка между настъпилата за ищцата вреда и извършеното от жалбоподателя деяние. Отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение като неправилно и отхвърляне на предявения иск.

В срока по чл.263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от М. К.. Изтъква доводи, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано, доколкото съответства на събраните по делото доказателства. Моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС). Обжалваното решение е валидно и допустимо. По доводите във въззивната жалба, настоящият състав намира следното:

За да бъде основателен иска за непозволено увреждане по чл. 45 ЗЗД, следва да се установи, че е налице осъществено противоправно деяние/действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди.

По делото фактите са правилно установени от първоинстанционния съд. Установява се, че ответникът – Д. М. е признат за виновен в извършването на престъпление, за това, че на 21.09.2016г. в с. Цървеняно, област Кюстендил, на първокласен път I - 6, при километър 36+050 в посока от гр. София към гр. Кюстендил, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка "Мерцедес", модел Ц250ТД“, с рег. *****, е нарушил правилата за движение по чл.20, ал.1 от ЗДвП - не е контролирал непрекъснато пътното превозно средство, което е управлявал, чл.20, ал.2 от ЗДвП - при избиране на скоростта на движение не се е съобразил с атмосферните условия - облачно и влажно време, с релефа на местността - планинско-гориста местност с множество завой и наклон на пътя от 5 /пет/ градуса и със състоянието на пътя - мокро и хлъзгаво пътнo платно, и не е направил всичко възможно да намали скоростта и да спре моторното превозно средство във всички случаи, когато възникне опасност за движението, и по непредпазливост е причинил телесна повреда на повече от едно лице - средна телесна повреда на ищцата М. К., изразяваща се в трайно затрудняване на движението на снагата вследствие фрактури на десните напречни израстъка на три гръдни прешлена на гръбначния стълб - от 8-ми до 10-ти - водач на лек автомобил марка „Рено“, модел Клио“, с рег. № ***** ; средна телесна повреда на С.С., изразяваща се в трайно затрудняване на движението на ляв долен крайник вследствие фрактури на лява седалищна и лява пубисна /лонна/ кости на таза - пътничка в лек автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № *****; средна телесна повреда на К.Д., изразяваща се в трайно затрудняване на движението на ляв горен крайник вследствие фрактура на лакетна кост на лява предмишница - пътник в лек автомобил марка „Рено“, модел „Клио“, с рег. № ***** – престъпление по смисъла на чл. 343, ал.3, пр.4, б."А", пр.2 във връзка с ал. 1 във вр. с чл.342, ал. 1. пр.3 от НК.

За това деяние срещу водача на "Мерцедес", модел Ц250ТД“, с рег. ***** е водено досъдебно производство №978/2016 г. по описа на РУ МВР гр. Кюстендил. Съгласно чл. 247 НПК, районната прокуратура на гр. Кюстендил е внесла в съда обвинителен акт срещу Д. М. и образувано НОХД № 552/2017 година, РС Кюстендил. За съдебното заседание с Разпореждане от 29.3.2017 година са призовани подсъдимият, прокурорът и пострадалите лица, в това число ищцата. Със същото разпореждане на пострадалата – ищца е указано, че има право да заяви искане за да бъде конституирана като частен обвинител и/или граждански ищец. С молба от 07.04.2017 г., пред наказателния съд е било направено искане за конституиране на ищцата като частен обвинител. Молбата е депозирана чрез адвокат П.

С. / л. 23/. Установява се, че по НОХД 552/2017 г. / л. 37/ е приложено и пълномощно от М. К. в полза на адв. С., мл. адв. Ч. и адв. Г. за защита по делото, ведно с приложено пълномощно и договор за правна защита от 09.05.2017 г., от който се установява, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева за защита по НОХД № 552/2017 г. по описа на РС Кюстендил. В открито съдебно заседание, ищцата е била представлявана съвместно от адв. Г. и мл. адв. Ч. съгласно протокол от 11.05.2017 г. , като в същото заседание двамата са заявили, че се отказват от молбата, с която са поискали да бъдат конституирани като частен обвинител от името на ищцата и не желаят да предявяват граждански иск в наказателното производство. Производството е приключило със споразумение по реда на глава двадесет и девета НПК / чл. 384 НПК вр. чл. 382, ал. 7 НПК/.

Установява се, че с решение от 27.10.2017 г. по ВНОХД 1102/2017 на Софийски апелативен съд е възобновено наказателно производство № 552/2017 г., по описа на РС Кюстендил по искане на главния прокурор, сезиран с молба за възобновяване на наказателното производство, подадена от М. К., С.С. и К.Д. чрез процесуалния им представител адв. С. и е образувано НОХД 2105/2017 г.

В НОХД 2105/2017 г., М. К. чрез процесуалния си представител С. и мл. адв. Ч. е подавала молби от 20.03.2018 г. и от 16.04.2018 г. , с които заявява, че иска да бъде конституирана като частен обвинител в наказателното производство и отправя претенция по чл. 189, ал. 3 НПК за присъждане на разноски, за което по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 05.01.2018 г. , от което се установява заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева за защита по НОХД № 2105/2017 г. по описа на РС Кюстендил. Съгласно протоколно определение от 15.05.2018 г. по НОХД 2105/2017 г., искането на ищцата е оставено без уважение, като съдът е приел, че същото е недопустимо, доколкото при първото разглеждане на делото, М. К. изрично е заявила, че не желае да бъде конституирана като частен обвинител /протокол от съдебно заседание от 11.05.2017 г. по НОХД 552/2017 г. /. Срещу определението на РС Кюстендил по НОХД 2105/2017 г., ищцата е подала частна жалба чрез упълномощения адвокат, но с определение от 06.06.2018 г. по ВЧНД 303/2018 г. по описа на Кюстендилски окръжен съд, същото е потвърдено.

Производството в съдебна фаза е приключило със споразумение по реда на глава двадесет и девета НПК / чл. 384 НПК вр. чл. 382, ал. 7 НПК/ съгласно Протокол № 111/21.6.2018 година, по НОХД № 2105/2017 година по описа на Районен съд – Кюстендил, влязъл в сила на 21.06.2018 година. С одобряване на споразумението наказателния съд е осъдил подсъдимия – ответника Д. М. да заплати сторените в наказателното производство разноски в размер на 481.84 (четиристотин осемдесет и един лева, осемдесет и четири стотинки) лева, за изготвени експертизи, платими па сметка на РУ – гр. Кюстендил.

Споразумението по чл. 384 НПК вр. чл. 382, ал. 7 НПК по арг. 383, ал. 1 НПК има характер на влязла в сила присъда и на осн. чл. 300 ГПК е задължително за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

По делото не е спорно, а и се установява от приетите по делото и неоспорени от ответната страна договори за правна защита от 09.05.2017 г. и 05.01.2018 г., че ищцата е заплатила в брой сумата от 1200 лева за защита по НОХД 552/2017, РС Кюстендил и съответно 1200 лева за защита по НОХД 2105/2017, РС Кюстендил.

Спорен е въпросът дали е причинно-следствена връзка между деянието и претърпяната загуба – сторени разноски за адвокатско възнаграждение по посочените по-горе две дела. Причинно-следствената връзка не се предполага, а трябва да се докаже - Постановление № 7 от 30.12.1959 г. на Пленума на ВС РБ, т. 2. Константната съдебна практика приема, че причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. Възможно е деянието да не е единствената причина за резултата, тоест вредата, да е предпоставена от съвкупното въздействие на множество явления/събития, едно от които е соченото в процеса за вредоносно такова, но това не изключва отговорността за деликт, а

само определя нейния обем. В хипотезата на чл. 45 ЗЗД доказването на причинно следствената връзка между поведението на дееца и увреждането, чието обезщетение се търси, е за ищеца. Това значи, че той следва по пътя на пълно главно доказване да установи, че деянието е решаващо, вътрешно необходимо /не случайно/ свързано с резултата; в цялата поредица от явления причината да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, ако при мислено изключване на поведението на деликвента, тя не би настъпила, т.е. ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилия вредоносен резултат. Необходимо е обаче, причинният процес да се ограничи до неговото типично, закономерно, а не случайно развитие. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата. В този смисъл Решение № 9 от 02.02.2018 г. по гр. д. № 1144/2017 г., г. к., III г. о. на ВКС.

В разглеждания случай, деянието се явява в пряка причинно-следствена връзка с направените разноски в размер на 1200 лева за защита по НОХД 552/2017 г. Това е така, защото закономерно след извършване на деяние, което осъществява признаците на престъпен състав по НК е образувано наказателно производство, в което пострадалият има права. Изборът да реализира правата си в това производство е сторен чрез подаване на молба в срок да бъде конституиран като частен обвинител, за което действие е упълномоощил адвокати. Обичайно стечение на обстоятелствата – а именно защита в това производство обуславя извод, че сторените разноски по НОХД 552/2017 са в пряка причинна връзка с деянието.

Друго разрешение намира въпросът със заплатените 1200 лева за защита на ищцата по НОХД 2105/2017 г., образувано след възобновяване на производство по НОХД 552/2017 г. на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК и чл. 49, ал. 3 НК. Основанието за отказ да бъде конституиран частния обвинител в НОХД 2105/2017 г. е отказът на ищцата при първото разглеждане на делото да бъде конституирана като частен обвинител. Ето защо, деянието не се явява достатъчно условие, поради което ищцата е претърпяла разноски за адвокатско възнаграждение в двоен размер в частност за възобновеното наказателно производство, следователно причинната връзка е прекъсната. Налага се извода, че стореното адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева за второто дело 2105/2017 г., образувано след възобновяване на първото не представлява вреда в пряка причинна връзка с деянието и в тази част първоинстанционното решение следва да бъде отменено, а искът отхвърлен. В останалата част следва да бъде потвърдено.

По разноските:

В заповедното производство, ищецът е сторил разноски в размер на 598 лева и 663 лв. за исковото производство. Предвид изхода на спора, в полза на ищеца се следват разноски в размер на 299 лева за заповедното производство и 331,50 лева за исковото производство.

Ответникът не е претендирал разноски в първа и въззивна инстанция и такива не му се следват. За въззивна инстанция, с оглед изхода на спора в полза на въззиваемата страна се следват разноски в размер на 400 лева. Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20108077 от 28.04.2021 г., по гр. д. № 6904 /2019 г. по описа на СРС, I ГО, 50 състав **В ЧАСТТА**, с която е признато за установено в правоотношенията между М. В. К., ЕГН *****, с адрес: село Ш., община Кюстендил, ул. ***** и Д. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ***** 77, че Д. В. М., ЕГН ***** дължи на М. В. К., ЕГН ***** сумата за която е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 15.11.2018 година по ч.гр.дело № 64086/2018 година по описа на Софийски районен съд, представляваща **разликата над 1200 лева до 2400,00 лева (т.е. за сумата от 1200 лева)**, представляваща обезщетение за имуществени

вреди, произтичащи от деликт, изразяващи се в претърпени загуби от сторените от ищцата разноси за заплащане на адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие 434112/05.01.2018 година, за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за защита по НОХД № 2105/2017 година по описа на Районен съд- Кюстендил в размер на 1200,00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 24.08.2018 година до окончателното ѝ изплащане, както и **В ЧАСТТА**, с която Д. В. М., ЕГН ***** е осъден да заплати на М. В. К., ЕГН ***** разноси за заповедното производство **над 299 лева до 598 лева** и за исковото производство **над 331,50 лева до 663 лева** като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявления от М. В. К., ЕГН *****, с адрес: село Ш., община Кюстендил, ул. ***** срещу Д. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ***** 77, иск за признаване за установено в отношенията им, че Д. В. М., ЕГН ***** дължи на М. В. К., ЕГН ***** сумата, за която е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 15.11.2018 година по ч.гр.дело № 64086/2018 година по описа на Софийски районен съд, **представляваща разликата над 1200 лева до 2400,00 лева (т.е. за сумата от 1200 лева)**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от деликт, изразяващи се в претърпени загуби от сторените от ищцата разноси за заплащане на адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие 434112/05.01.2018 година, за заплатено в брой адвокатско възнаграждение за защита по НОХД № 2105/2017 година по описа на Районен съд- Кюстендил в размер на 1200,00 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 24.08.2018 година до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20108077 от 28.04.2021 г., по гр. д. № 6904 /2019 г. по описа на СРС, I ГО, 50 състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Д. В. М., ЕГН ***** да заплати на М. В. К., ЕГН ***** сумата от 400 лева – разноси за въззивна инстанция.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____